

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. J.**, nar. X, státní příslušnost Čínská lidově demokratická republika, t. č. X, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, čj. CPR-13189-3/ČJ-2012-009CPR-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 12. 2012, který ji postoupil Městskému soudu v Praze, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, čj. CPR-13189-3/ČJ-2012-009CPR-V231, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 18. 9. 2012, čj. KRPA- 109740/ČJ-2012-000022, v části identifikačních údajů žalobce; ve zbylé části žalovaný napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. téhož zákona, uložil žalobci správní vyhoštění a současně na 5 let stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobce namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Nezákonnost spatřuje v tom, že žalovaný odůvodnil výrok svého rozhodnutí smyšlenými skutečnostmi, které nejsou a nemohou být součástí důkazních prostředků a spisového materiálu. Konkrétně žalobce rozporuje, že nemohlo být doručeno správnímu orgánu doplněné odvolání dne 1. 10. 2012. K tomu uvedl, že první doplnění odvolání podal zástupce žalobce dne 8. 10. 2012 poštovnímu doručovateli, což dokládá podacím lístkem.

Žalobce má za to, že v řízení byla porušena zásada materiální pravdy, když správní orgán uvedl, že důkazní břemeno v I. stupni leží zcela na účastníkovi řízení a že správní orgán nemá povinnost vyhledávat veškeré podklady pro rozhodnutí. Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný mu v rozhodnutí vytkl, že důkazy nepředložil již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž opomněl, že v té době byl zajištěn. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že správní orgán mohl posoudit jen rozhodnutí vedené pod č.j. KRPA-109740/CJ-2012-000022 ze dne 18. 9. 2012 a že nemohl posoudit protokoly z předchozích řízení, neboť je neměl ve spisovém materiálu.

Podle žalobce správní orgány porušily i zásadu individuálního posouzení každé věci, zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. (Žalobcem nesprávně uvedeno v ustanovení § 3 správního řádu.) V této souvislosti odmítá názor správního orgánu, podle něhož není kompetentní hodnotit, posuzovat, zkoumat, nebo nějakým způsobem ovlivňovat rozhodnutí OAMP MV ČR.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že po celou dobu řízení úmyslně uváděl nepravou identitu. Naopak vytýká žalovanému, že se nezajímal o to, že obě identity jsou pravé. První z nich (myšleno datum narození) má uvedeno v rodném listě a druhé v cestovním dokladu. Doplnil, že za chybu čínských státních orgánů nemůže vést vinu žalobce.

V žalobě žalobce také požádal o přiznání odkladného účinku žaloby s odůvodněním, že má obavy z možného návratu do Číny, neboť mu hrozí sterilizace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl námitky žalobce. Připomněl, že hlavním základem odůvodnění ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu jsou vlastní důvody, proč správní úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění, neboť v jeho rozhodnutí neshledal žádný rozpor s právními předpisy ani je nevyhodnotil jako nesprávné. Trvá na tom, že správní orgán I. stupně pečlivě posoudil všechny důkazy a informace získané v průběhu správního řízení a v odůvodnění svého rozhodnutí řádně uvedl jasně a přesvědčivě důvody pro rozhodnutí. Žalovaný má za to, že citované ustanovení porušeno nebylo, což je doloženo podkladovými materiály. Žalovaný odmítl, že se jedná o smyšlené skutečnosti, jak uvádí žalobce ve své žalobě.

K porušení zásady materiální pravdy žalovaný zopakoval, že správní orgán I. stupně provedl veškeré důkazy pro řádné zjištění stavu ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. V souladu se zákonem volil takové důkazní prostředky, aby byl objasněn skutečný stav věci rychle a hospodárně, vědom si nadbytečnosti důkazů, které nejsou bezpodmínečně nutné jen proto, aby dodatečně vyhověl účastníkovi řízení doložit důkazy použité ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde jsou na rozdíl od správního vyhoštění stanovena zcela odlišná kritéria pro posuzování v dané věci.

Podle žalovaného žalobce naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území České republiky minimálně od ledna 2012 (jak uvedl ve svém doplnění odvolání ze dne 5.10.2012) do 28.8.2012, kdy byl zachycen policejní hlídkou, přestože měl vydané rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP

1479/PH-OPK3-SV-2006, vydané na identifikační údaje: X, nar. X, st. přísl. CHN, na dobu 5 let a neměl povolení ke vstupu a pobytu na území České republiky. Svým jednáním taktéž naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, a to tím, že vědomě neoprávněně pobýval minimálně od měsíce ledna 2012 do 28.8.2012 na území České republiky bez víza a neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu.

K porušení zásady individuálního posouzení každé věci, žalovaný uvedl, že i v tomto individuálním případě posuzoval proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. Doplnil, že veřejným zájmem je, aby platné právní předpisy České republiky byly dodržovány a aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří tyto normy dodržují. S ohledem na zjištěné informace o žalobci, dovedl jeho zřejmou neúctu k právnímu řádu České republiky. Žalovaný zdůraznil, že řeší každý případ individuálně s přihlédnutím k tomu, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly u shodných nebo podobných případů.

K námitce žalobce týkající se stanoviska OAMP žalovaný sděluje, že v případě pochybností, si může správní orgán OAMP vyžádat další výslech či vyšetřování. V daném případě posoudil, že veškeré informace pro vydání závazného stanoviska jsou dostatečné, a proto si dalších podkladů nežádal.

K žalobnímu bodu, v němž se žalobce domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí porušil zásadu zákonnosti, uvedl, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a rovněž neshledal žádné porušení ustanovení správního řádu ani cizineckého zákona v rámci prvoinstančního řízení. Uvedl, že žalobce zejména napadá, jakým způsobem došel žalovaný ke zjištění nového data narození. K tomu sděluje, že v rámci správního vyhoštění z roku 2006 bylo požádáno Velvyslanectví Čínské lidové republiky o ověření totožnosti žalobce a vydání cestovního dokladu na identifikační údaje, která ke své osobě vlastnoručně vypsál do příslušného formuláře, a to: J.J.P., nar. X, st. příslušnost CHN. Tou dobou nebyl držitelem žádného dokladu ani rodného listu. Pokud je žalobce skutečně držitelem i vlastního rodného listu, kde je uvedena odlišná forma jeho jména a datum narození X, poté by musely čínské úřady určit skutečnou pravost jeho osobních dat. Vzhledem k dostupným informacím a vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byla vydána veřejná listina Velvyslanectvím Čínské lidové republiky v Praze, tj. cestovní pas č. G37390289, který je vystavený na identifikační údaje; J. J., nar. X, státní příslušnost CHN, musí i správní orgány data uvedená v tomto dokladu respektovat a považovat za pravé. Žalovaný doplnil, že sám cizinec je odpovědný za uvedená data v cestovním pase, neboť při jeho převzetí si měl veškeré údaje překontrolovat, pročíst a až poté podepsat, a zejména se neprokazovat cestovním dokladem, který neodpovídá skutečnosti.

K přiznání odkladného účinku podané žaloby žalovaný odkázal na ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních

států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Správní orgány odůvodnily naplnění skutkové podstaty tím, že žalobce pobýval na území České republiky minimálně od ledna 2012 (s odkazem na doplnění odvolání ze dne 5.10.2012) do 28.8.2012, kdy byl zachycen policejní hlídkou, přestože měl vydané rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-1479/PH-OPK3-SV-2006, vydané na identifikační údaje: J. J. P., nar.X, st. přísl. CHN, na dobu 5 let a neměl povolení ke vstupu a pobytu na území České republiky.

Podle rozhodnutí žalobce zároveň naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 stejného zákona. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. V případě žalobce správní orgány konstatovaly, že žalobce vědomě neoprávněně pobýval minimálně od měsíce ledna 2012 do 28.8.2012 na území České republiky bez víza a neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu.

Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že dne 28.08.2012 v 19.00 hodin v lokalitě Praha Kobylisy, ul. Klapkové, byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky. Při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, ani jiný doklad, který by sloužil k identifikaci. Byla provedena lustrace v dostupných evidencích Policie České republiky, z níž bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky v listopadu 2004 s úmyslem pracovat v ČR. Správní orgán zjistil, že nikdy neměl povolení k práci, ani další jiné doklady k pobytu. Od této doby se střídavě zdržuje na území ČR a Itálie. Dne 08.09.2006 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o zákazu pobytu na území České republiky, které nabylo právní moci dne 14.09.2006 s platností na dobu 5 let. Vycházel také z vyjádření žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, kde uvedl, že opustil území ČR, ale pak se vrátil, aby si zde vyřídil cestovní pas. Cestovní pas Č.G37390289 s platností od 31.12.2009 do 30.12.2019, po provedené součinnosti s policií dne 29. 8. 2012 žalobce našel v místě pobytu v Praze a předložil jej. Za prokázanou považoval správní orgán skutečnost, že žádost o vydání cestovního pasu musela být podána v době platnosti správního vyhoštění. Tedy v té době porušoval opakovaně právní předpis a úmyslně mařil výkon správního rozhodnutí tím, že pobýval na území České republiky.

Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce se zdržuje na území České republiky opakovaně v rozporu se zákonem o pobytu cizinců tím, že pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn. Z toho důvodu byl žalobce dne 28.08.2012 v 23:30 zajištěn dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy v České republice. V době, kdy mu byl uložen zákaz pobytu se zdržoval převážně na území Itálie, nebo České republiky v rozporu s uloženým zákazem pobytu a i nadále opakovaně porušoval právní předpisy, když pobýval na území České republiky bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu, a to od ukončeného řízení o odmítnutí stížnosti pro nepřijatelnost ve věci udělení azylu, minimálně ode dne 03.04.2008 do 28.08.2012 (kdy byl zjištěn).

Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, odůvodnil správní orgán tím, že žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, ani se o takovou osobu nemusí starat, nemá vůči žádné osobě žijící na území České republiky vyživovací povinnost. Podle správního orgánu v důsledku vyhoštění nedojde k poškození rodinných vztahů ani soukromého života, když nejsou

omezena žádná jeho osobní práva. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, správní orgán I. stupně stanovil dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 9. 2012 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání, které za žalobce podala jeho zmocněnkyně V.E.a kde uvedl, že žádá o poskytnutí lhůty k doplnění odvolání. Dne 1. 10. 2012 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně doplněné odvolání, v němž je namítáno především porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Další doplněné podání bylo správnímu orgánu doručeno dne 10. 10. 2012, v němž žalobce přiznal, že si je vědom porušení právních předpisů a vysvětlil důvody, pro které se obává vrátit do země původu (obava ze sterilizace). Obsah odvolání je v podstatě totožný s obsahem žaloby, a proto na ni soud odkazuje.

Obsahem správního spisu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobce. Je z něho zřejmé, že vycházel z vyjádření žalobce ze dne 29. 8. 2012. Ústní jednání se konalo za přítomnosti tlumočníka a správnost protokolu žalobce potvrdil svým podpisem. Mimo jiné uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování z území České republiky. Uvedený správní orgán s odkazem na ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na podkladě informací o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv v Číně a na základě posouzení výpovědi žalobce, konstatoval, že v jeho případě neexistují překážky pro vycestování do země původu.

Dne 17. 12. 2012 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. K obavám ze sterilizace po návratu do země původu, žalovaný konstatoval, že tuto otázku mohou posoudit a řádně vyhodnotit pouze příslušné orgány rozhodující o udělení mezinárodní ochrany. Ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně v tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti žalovaný připomněl, že žalobce po celou dobu neoprávněného pobytu neučinil žádné kroky k jeho legalizaci. Vycházel ze sdělení žalobce o tom, že v zemi původu bydlí jeho manželka, dvě děti a matka, z čehož dovodil, že v zemi původu má osoby, které mu mohou pomoc se zpětnou integrací.

Žalobce v řízení nepopíral, že na území pobývá bez cestovního dokladu a bez víza, ani že zmařil správní rozhodnutí. Žalobce tak nerozporuje, že by nenaplnil uvedené skutkové podstaty. Argumentace žalobce směřuje především proti tomu, že správní orgány vycházely ze smyšlených skutečností, které nejsou obsahem správního spisu. Jak soud naznačil při rekapitulaci správního spisu, podání ze dne 1. 10. 2012, kterým žalobce doplnil odvolání, se ve spise nachází. Žalovaný proto nepochybil, pokud vzal tuto písemnost v potaz. Soudu však není známo, jak by tato skutečnost mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí a jak by mohlo dojít k zásahu do žalobcových práv. V této souvislosti žalobce namítal, že došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Z žaloby není zcela zřejmé, kam touto námitkou žalobce směřuje. Pro úplnost proto soud uvádí, že v tomto ustanovení jsou zakotveny náležitosti odůvodnění rozhodnutí. Podle něho je správní orgán povinen v odůvodnění uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Této povinnosti správní orgány dostály. Z rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti správní orgán vzal za podklad pro své rozhodnutí, včetně jejich hodnocení. Rovněž z něj jsou patrné úvahy, které ho vedly pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Žalovaný se pak v souladu s právními předpisy vypořádal s námitkami žalobce i s dokumenty, které zmínil v odvolání a připojil k dalším podáním.

Žalobce namítá, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci a že nevzal v úvahu jeho obavu z možné sterilizace, přičemž vážnost obavy doložil výzvou čínského státního orgánu k podrobení se zákroku. S tímto tvrzením soud nesouhlasí, naopak má za to, že správní orgán provedl vše, aby zjistil skutečný stav věci. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že řízení bylo zahájeno z moci úřední a že břemeno důkazní leží na straně správního orgánu. Je třeba však také doplnit, že stěžejním důkazem v tomto řízení je tvrzení cizince, které je správní orgán povinen ověřit. Až na základě tohoto tvrzení správní orgán může určit, které důkazy provede. V daném případě žalobce nepopíral, že svým jednáním naplnil skutkové podstaty obou ustanovení. Dalšími podmínkami pro uložení správního vyhoštění je zjištění, zda vydáním rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného nebo soukromého života cizince. Ve správním řízení žalobce uvedl, že jeho rodina se nachází v Číně. Neuvedl jiné skutečnosti, na základě nichž by mohl správní orgán dojít k závěru, že v případě vydání rozhodnutí dojde k zásahu do rodinných vazeb žalobce.

Co se týká zásahu do soukromého života, soud uvádí, že Evropský soudní dvůr pojímá výklad práva na respektování „soukromého života“ v souladu se základním cílem a účelem čl. 8 Úmluvy velice široce. Tímto článkem je zajištěna ochrana jedince před svévolnými zásahy orgánů veřejné moci, nicméně i tato interpretace ponechává státům možnost „zasáhnout“ do výkonu těchto práv v mezích stanovených v druhém odstavci čl. 8 Úmluvy. Pokud jde o obavu ze sterilizace, soud shodně s žalovaným zastává názor, že tato otázka může být relevantní pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv pro řízení o správním vyhoštění, v němž se posuzují jiná kritéria. Pro úplnost soud uvádí, že nepopírá všeobecně známou skutečnost o tom, že v Číně jsou, a to zejména v městských aglomeracích, rodiny s více dětmi různými způsoby (například ekonomicky) znevýhodňovány a v některých případech je rodičům doporučována sterilizace. Nicméně je také třeba dodat, že situace se v různých oblastech Číny liší a populační politika není úřady ve všech částech země aplikována stejně. Stále jsou v Číně provincie, kde průměrný počet dětí na ženu v plodném věku přesahuje počet dvou. To znamená, že situace žalobce v zemi jeho původu není bezvýchodná a nelze proto předpokládat, že by v případě návratu do země původu došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého života.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přísnosti či správnosti rozhodnutí o správním vyhoštění spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě tři roky). Jde-li o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, ze správního spisu nevyplynula žádná skutečnost, ze které by bylo možno takový zásah vyvozovat. Při výpovědi žalobce uvedl, že nemá na území žádné příbuzné a není mu známa ani jiná okolnost, pro kterou by se nemohl vrátit zpět do své země. S ohledem na tyto skutečnosti má tedy soud za to, že správní orgány měly dostatek podkladů pro svůj závěr v tom smyslu, že vydané rozhodnutí nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Podle názoru soudu ve skutkových zjištěních prvostupňového správního orgánu nelze nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Veškeré podklady, které měl správní orgán pro své rozhodnutí k dispozici, vytváří ucelený důkazní řetězec.

K námitce směřující proti závaznému stanovisku soud konstatuje, že Ministerstvo vnitra ČR, jako orgán příslušný k posouzení překážek vycestování, vycházel z okolností, které vyplývají ze správního spisu, zejména z výpovědi žalobce a z informací o zemi původu. Za této situace neměl správní orgán I. stupně povinnost vyzvat příslušný správní orgán k jeho doplnění.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně prokázaly, že žalobce naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí náležitě odůvodnily, a proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová